

Drága Gabika, Gabi néni, ahogy Te is hívtad magad mindig, akkor is, amikor még nem voltál „néni” korban.

Nálad jobb, érzékenyebb, segítőkészebb, empatikusabb, figyelmesebb, szeretnivalóbb embert nem ismertem, és ezzel így vannak mindenkori kollégáid, tanítványaid, és szüleid is.

Kevés embert ismerünk, akit Nálad többen szerettek, tiszteltek volna. Sugárzó bizalmad, jóhiszeműséged, figyelmességed fényében mindenki fontos embernek érezte magát, és ezért nagyon hálás volt/nagyon hálásak voltunk Neked, és mindenki megpróbált egy kicsit olyan értékesé, jóvá, tehetségessé, ügyessé, okossá válni, amilyennek Te láttad.

Kiváló tanár, pedagógus voltál. Képes voltál tanítványaidba átsugározni a matematika szeretetét, a logikus gondolkodás, a pontos munkavégzés, a szorgalom, a másik ember – legyen az felnőtt vagy gyerek – tiszteletét, az önfegyelem és a segíteni akarás igényét. Kristálytisza gondolatmenetedet a feladatok megoldása során minden gyerek megértette. Aki nem, annak külön, tanórán kívül segítettél. Türelmed végtelen volt. A tehetséges gyerekek számára megmutattad a sikerhez vezető utat, és szakmai segítséggel, edzéssel, biztatással elindítottad őket az úton. Amikor a várva várt siker bekövetkezett, megtanítottad őket együtt élni a sikerrel, és akinek munkája ellenére elmaradt a várt eredmény, segítettél elviselni és feldolgozni a kudarcot. Soha nem hazudtál tanítványaidnak képességeikre vonatkozóan, de mindig az értékeiket, a jövőben legígéretesebben kibontakoztatható tehetségmorzsákat hangsúlyoztad, tudatosítottad.

Félelmetes memóriád valamennyi tanítványodat megőrizte, nemcsak a nevüket, az érettségi évét, a matematika tantárgyhoz való hajdani viszonyukat, hanem karrierjük állomásait, sikereiket, kudarcaikat, magánéletük Veled megosztott örömeit és gondjait is. Lehetetlen még megbecsülni is azon tanítványaid számát, akik felnőtt korukban is kapcsolatot tartottak veled, felkerestek tanácsért, biztató szót, vagy azért, hogy beszámoljanak életük alakulásáról.

Értő figyelmed előtt nem maradhattak titokban kollégáid gondjai, problémái sem, hiába próbáltuk azokat eltitkolni a külvilág előtt. Egy-egy nehéz, problémákkal terhelt napunk végén, este megsörrent a telefon. Te hívtál, mert aggódtál értünk, láttad, hogy valami nincs rendben körülöttünk, bennünk. És akkor mindent el kellett mondani neked őszintén. Megnyugtató szavaid, bölcs tanácsaid nyomán elvonultak a viharfelhők a fejünk fölül, mert minden szavadból optimizmus, életszeretet, a problémák megoldhatóságába, és önmagunk erejébe és képességeibe vetett hit sugárzott. Ettől kezdve a probléma megoldásáig, a beteg családtagunk gyógyulásáig, magánéleti vagy iskolai problémánk rendeződéséig mellettünk voltál, fogtad a kezünket.

Te azonban nem engedted meg, hogy segítsünk neked. A „hogyan vagy” kérdéseinkre mindig ugyanaz, a csillogó szemmel mondott válasz érkezett: „Pompásan vagyok”. Akkor is, amikor örömben vagy sikerben volt részed, és akkor is, amikor problémákkal küzdöttél, amikor már nehéz volt számodra az élet. Végtelen szerénységed nem engedte meg, hogy másokat terhelj a magad problémáival.

Nem kényeztetted el az élet. Imádoztad férjed korai elvesztésétől kezdve a tanítás, az iskola, a tanítványok, a kollégák és a matematika töltötte ki az életedet, és Te így éltél teljes életet. Nyaranta, amikor nem az iskola foglalta el a napjaidat, második otthonod, Balatonakarattya, a Balaton, az úszás, régi tanítványok és kollégák látogatásai, és a fennmaradó időben a „példázgatás” töltötte ki az életedet, és tartott meg nyugodt, derűs embernek.

Drága Gabika! A matematika munkaközösség azon szerencsés tagjai, akik részesei lehettek, nem felejtik az akaratyiai közös bográcsozásokat, az általad gondosan megtervezett közös játékot, a szomszédok irigységét is kiváltó nagy nevetéseket, a nagy beszélgetéseket. Köszönjük, hogy olyan „Gabi néni” egyszerűséggel és természetességgel, sugárzó jóssággal próbáltad mindvégig közösséggé formálni ezt a sokszínű, zabolátlanságra hajlamos csapatot.

Azon kevés kollégák egyike voltál, akit a Fazekas minden dolgozója tisztelt és szeretett. Soha nem bántottál meg senkit, és soha nem felejtettél el osztozni mások örömeiben, elismerni mások munkáját, teljesítményét, sikereit. Figyelmességeddel sok kellemes percet tudtál szerezni másoknak.

Kísérjen utolsó utadon mindenkori tanítványaidnak, még aktív, és már nyugdíjas Fazekasos, vagy volt Fazekasos kollégáidnak, az iskola minden dolgozójának soha el nem múló szeretete, hálája, tisztelete.

Drága Gabika! Te, aki angyal voltál itt a földön, vigyázz ránk onnan fentről, és mi ígérjük, hogy igyekszünk méltók lenni a belénk vetett bizalmadra.

Nyugodj békében.